

Ispovijest Velikogoričanke čiji je sin bio žrtva vršnjačkog nasilja: Živimo u noćnoj mori u kojoj neki pomažu, neke nije briga, a “požar gasimo“ tabletama...

Ilustrativna fotografija / Foto: Pixabay

Jedna uobičajena, mirna subotnja večer, čitala sam knjigu, a sin je učio za ispite i ništa nije slutilo da će sve prekinuti događaj koji nećemo zaboraviti dok smo živi. Tako počinje priču **Velikogoričanka** o subotnjoj večeri koju na žalost nikada neće zaboraviti, o večeri u kojoj je njen tada 14-godišnji sin postao **žrtva vršnjačkog nasilja**, o večeri koja će zauvijek promijeniti njihove živote...

Početak noćne more

– Zazvonilo je zvono na vratima, sin izlazi, vraća se i moli za izlazak na minutu van. Negodujem i zapravo ga ne puštam, ali je svejedno izašao. Nije on takav, nije mu slično da ne poslušaju što mu kažem. Nakon par minuta čula sam neko smijuljenje pred zgradom i

Privatnost i upotreba kolačića

naljutila se misleći da se on zabavlja s društvom. Izjurila sam van. Prvo na stražnji izlaz, tamo nije bilo nikoga, a potom na glavni ulaz. Vani moj sin i njih desetak, a ja ništa ne sluteći govorim da uđe unutra. A tad kreće sumrak – prepričava Velikogoričanka početak noćne more i nastavlja u jednom dahu:

– On se trese i moli me da zovem policiju. Ma, zašto policija? Počinje mi nesuvislo odgovarati, vidim da tu nešto nije u redu, ali opet zbog „razgovora“ s djecom ispred zgrade nemam što uznemiravati policiju. O, kako sam naivna bila. On i dalje nabacuje rečenice, kako ga je netko koga niti ne poznaje zvao da izađe jer je njegova sestra trudna, a u tom je stanju zbog njega, koji je tada imao **14 godina!** Ni tu još ne dižem paniku, a onda mu je zazvonio mobitel i pita ga prijatelj – onaj kojeg je zvao da bude s njim jer je predosjećao opasnost – je li dobro, jer „buraz kako je on tebe roknuo“. Što te je?! Srce mi ubrzano lupa, odjednom mi se odmotava film da su oni svi pred zgradom bili maskirani i da su im se samo oči vidjele. Od cijelog čopora, prepoznata su samo dvojica vršnjaka.

Majka je, naravno, željela razjasniti cijelu situaciju koja je mogla završiti još puno gore... Istu večer kontaktirala je djevojčicu od koje je navodno sve krenulo. Djevojčica je, očekivano, sve demantirala i tvrdila da nasilničku zamaskiranu grupu koja je napala dječaka nije predvodio njen brat.

Za šefa smjene u goričkoj policiji majka "dramatizira"

– Nismo spavali cijelu noć, nijedno, trzali smo na svaki zvuk. Drugi dan otišla sam na policiju, kako nije bilo kriminalista, primio me voditelj smjene. Rekla sam mu da sam pred zgradom mogla naći iscipelareno ili mrtvo dijete. On mi je rekao da dramatiziram. Dramatiziram?! Jedan dečko ga je gušio, drugi ga je ošamario, a treći udario glavom o glavu na što je moj sin zateturao i srećom se zadržao na rukohvatu jer bi pao niz stepenice. Ali ja dramatiziram – ogorčeno priča majka.

Poslije policije, odlaze u Dječju bolnicu u Klaićevoj gdje dječaku dijagnosticiraju lakšu ozljedu glave. Majka pregledava snimke nadzornih kamera sa zgrade na kojima se sve jasno vidi. Vide se i stanari koji ulaze i izlaze, ali nitko se ne miješa...

Slijedi još jedna besana noć puna strahova...

U ponedjeljak opet odlaze na policiju prijaviti slučaj. Suočeni sa nizom pitanja... Zabrinuta majka tada je pitala što ako nasilnici ponovo napadnu. ~~Dobiva odgovor - neka zove policiju.~~

Pred majkom je dugotrajna borba...

– Da, napadači će pričekati da on obavi poziv. Osjećam surovost sustava i borbu koja će uslijediti – objašnjava majka.

Saznala je majka, kako tvrdi, prave namjere napadača. Oni su željeli njenog sina odvući u obližnji park u mrak te ga, kako kaže, “onesposobiti i pomalo trgati“. Kao čopor, zaključuje ona.

– On od te večeri gotovo i ne spava, a i kad spava priča u snu i baca se po krevetu. Kad sam predložila da odemo u šetnju, odbio je jer se bojao da ga oni skriveni negdje čekaju. Bojao se da ne naude i meni. Nije preostalo ništa nego otići u Kukuljevićevu (Psihijatrijska bolnica za djecu i mladež, op.a). Čekali smo tamo šest sati, primila na je doista divna liječnica **Snježana Lovrić** koja nas je uputila na obavezne odlaske psihologu te nam preporučila gorički **Centar za djecu, mlade i obitelj**. Taj gorički centar je također promptno reagirao i tamo je sin išao svakoga tjedna. Nažalost, sve ovo pratila je farmakologija u vidu *normabela* i *misara*. Psihijatri su nam rekli kako tim tabletama „gasimo požar“ – ističe majka.

Svakog mjeseca sin odlazi psihijatru u KBC Zagreb, lijekovi su i dalje dio njegova života.

”Znam da je sin siguran dok je u školi”

Majka je najzadovoljnija reakcijom u osnovnoj školi u koju je njezin sin išao. Čak i bez obzira što u tu školu idu i dvojica koji su bili dio nasilničke grupe, odnosno “čopora“ kako ih zove majka, ona je bila mirna dok je sin bio tamo i vjerovala je da je siguran. I ravnateljica, razrednica i neki nastavnici, objašnjava majka, bili su na raspolaganju i “držali sina na oku“ da mu se netko ne bi približio.

– U cijelu priču uključen je i **Centar za socijalni rad**. Bili smo kod njih na razgovoru dva i pol mjeseca nakon tog nemilog događaja. Sin u jednoj sobi, ja u drugoj, svaki detalj smo morali ispričati i ponoviti, nešto što psihijatri zovu retraumatizacijom, ali sve je to dio postupka. Na kraju mi je socijalna radnica rekla kako sam tri koraka ispred njih jer sam poduzela sve ono što su oni trebali. Da sam čekala institucije oboje bismo skrenuli – kaže majka i zaključuje:

– Čeka nas još i Državno odvjetništvo, bar se nadam... U međuvremenu čopor i dalje hoda gradom, policiji su poznati, ali to je sve. Moje dijete tri tjedna nije išlo na nastavu, mjesecima nije išao van družiti se s vršnjacima, nije htio na rođendan najboljem prijatelju jer on ide u razred s jednim od nasilnika i nije htio sresti nekoga tko bi ga možda opet napao. Uvjerena sam da nije bilo snimki s nadzorne kamere i da nisam bila dosadna i uporna da se ništa s mjesta ne bi pomaknulo. Ovako, možda barem jedno dijete koje je zalutalo u čopor sklonimo s ulice.

Prvi tekst iz serijala "**Vršnjačko nasilje i vaše dijete**" možete pročitati na sljedećem linku:

Postaje li vršnjačko nasilje sve okrutnije: Zlostavljanja je najviše među učenicima 4. i 8. razreda osnovne škole, a 71% učitelja ne reagira

Tekst je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti u elektroničkim publikacijama Agencije za elektroničke medije.

✉ Subscribe ▼

Poveži se sa

Budite prvi koji će komentirati!

B **I** **U**   **[+]**

0 KOMENTARI

POVEZANE PRIČE

Privatnost i upotreba kolačića